

Selma Lagerlöf

Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia

Ediție prescurtată
de Tage Katherine Aurell
și revizuită de Rebecca Alsberg

Ilustrații
de Anca Smărăndache

Traducere din suedeză și note
de Andreea Caleman

ARTHUR

CAPITOLUL I

Năzdrăvanul

A fost odată un băiat. De mare ispravă nu era năzdrăvanul – cel mai mult pe lume îi plăcea să doarmă, să mănânce și să se țină de șotii.

Într-o duminică dimineață, părinții băiatului se pregăteau să meargă la biserică. „Ce bine! O să pot trage cu pușca tatei fără să mă ia nimeni la rost“, își zise în sinea lui.

Însă tatăl parcă îi ghici gândurile:

— Dacă nu vrei să mergi cu noi la biserică, să faci bine să citești predica singur acasă! zise el.

Mama îi aduse de îndată ceaslovul și îl deschise la predica zilei.

— Paisprezece pagini și jumătate, spuse ea. Tata o să te-asculte la fiecare pagină, aşa că dă-i bătaie dacă vrei s-apuci să buchiseşti tot până ne întoarcem!

În sfârșit, plecară spre biserică. Aerul era proaspăt și mugurii se ițiseră pe crengi. Apele troienelor topite umpleau șanțurile, iar pe marginea lor înflorise deja păpădia. Mama și tata s-ar fi dus bucuroși și mulțumiți la slujbă în dimineață aceea frumoasă dacă

n-ar fi avut grija băiatului. Era lenes și prostănc, n-avea chef să învețe nimic la școală, ba mai mult, era nemilos cu animalele și dușmănos cu oamenii.

— De i-ar îmblânzi Domnul firea! oftă mama deznădăjduită. Altfel praful se alege și de el, și de noi!

Rămas singur, băiatul își spuse că ar fi bine să fie ascultător de data aceasta și se puse pe citit. Începu să turuie cu voce tare, dar, cum îndruga el acolo, îl apucă toropeala și nu se mai putu ține să nu ațipească.

Deodată, un zgomot ușor îl trezi. Chiar în fața lui, sprijinită de fereastră, era aşezată

o oglinjoară și, în ea, văzu că lacătul de la cufărul vechi și frumos al mamei era spart. Pe marginea cufărului ședea un pitic și se uita curios nevoie mare la podoabele din sipeț.

Băiatul fu tare uimit de aşa arătare, dar nicidecum înfricoșat, doar era atât de mititel! Ce-ar fi să râdă nițel de pitic? Apucă plasa de prins fluturi și haț, îl prinse. Biata făptură, trezindu-se trântită în plasă, începu să-l roage stăruitor pe ștrengar să-i dea drumul:

— Numai noroc v-am adus ani de-a rândul, zise piticul. De-mi dai drumul, o lingură de argint și-un ban de aur primești în dar!

Băiatul se înduplecă atunci, dar, când să se cărețe piticul afară din plasă, poznașului iți dădu prin cap că ar putea să-i ceară lucruri mai de preț. Odată scutură plasa și-l aruncă pe moșneguț înapoi înăuntru. Însă, cât ai clipi, băiatul se pomeni cu o palmă aşa de strănică, de simții că-i crapă capul și căzu fără simțire la pământ.

Când își veni în fire, băiatul era din nou singur în odaie. Cufărul avea lacătul pus, plasa de prins fluturi era la locul ei în cui, însă obrazul tare îi mai ardea. Așadar nu vis fusese ce pățise el. „Mai bine termin de buchisit predica aia“, își zise el și se îndreptă spre masă.

Dar cum se făcea că, dintr-o dată, era nevoie să facă atât de mulți pași?

Era ca și cum odaia se mărise. Fu silit să se cătere ca să poată ajunge sus în jilț și să se cocoate pe un braț ca să poată vedea peste tăblia mesei. Iar ca să poată citi, năzdrăvanul trebui să se suie pe carte!

Buchisi el vreo două rânduri, apoi ridică privirea și zări oglinjoara de pe pervazul ferestrei.

— Ia te uită, încă un pitic! strigă el, căci în luciul oglinții văzuse limpede un prichindel cu nădragi și scufie. Și e îmbrăcat ca mine! mai zise el, bătând uimit din palme.

Prichindelul din oglindă bătu și el din palme în același timp. Atunci băiatul începu să se ciupească, să se tragă de păr – piticul din oglindă făcu întocmai. Ștrengarul dădu roată oglinții să vadă dacă e cineva ascuns acolo. Nici urmă

de pitic! Abia atunci îl apucă o spaimă grozavă, căci pricepu că piticul îl fermecase, iar prichindelul din oglindă era chiar el.

„Dacă aştept puțin, mă fac om la loc, cu siguranță!” își zise și închise ochii.

Dar vai, tot de-o șchioapă era când îi deschise iar!

— Trebuie să-l îmbunez pe pitic! strigă el deznădăjduit și începu să caute după dulap și pe sub sofa, dar nici urmă de pitic.

Îl podidi plânsul și făgădui să nu se mai țină de șotii niciodată, să nu mai fie răutăcios, să nu mai adoarmă cu carteia în față. Numai de l-ar face din nou om și o să fie un băiețel ascultător, vrednic și bun cu toată lumea.

Însă toate făgăduielile fură în zadar.

Să fie oare în grajd piticul? Ușa casei era întredeschisă, așa că se strecură afară. În tindă găsi o pereche de saboți de lemn mititei. Piticul se gândise, vezi bine, că tărășenia asta o să dureze ceva, de vreme ce-i vrăjise și saboții.

Când ieși în grădină, un stol de vrăbii dădu cu ochii de el și începu să ciripească:

— Cip-cirip! Ia uite-l pe Nils gâscarul! Ia uite-l pe Nils Degețel! Nils Holgersson Degețel!

Se iscă apoi o zarvă nemaițomenită.

